

Inhoud

1. Bobby	6
2. Posters	11
3. Verdriet	16
4. Asiel	22
5. Plan	29
6. Vergadering	34
7. Tom	41
8. Op tv	47
9. Baas	53
10. Markt	59
11. Mevrouw Jansen	66
Diploma voor kleine helden	72
Tips voor ouders en leerkrachten	80

1. Bobby

‘Kijk, dit is een mooie bloem!’ Sophie buigt zich over een knalblauw bloempje op een hoge stengel. ‘Die kleur, wauw! Moet je kijken, Daan.’

Daan komt snel bij haar staan. Sophie heeft gelijk, het is een hele mooie. Die past goed bij de andere bloemen die ze hebben geplukt.

‘Hebben we dan al genoeg?’ vraagt Sophie terwijl ze met haar vingers de steel afbreekt.

Daan laat de verzamelde bloemen zien. Onkruid, zou zijn vader zeggen, maar Daan snapt niet dat grote mensen dat zo noemen. Het zijn gewoon mooie bloemetjes. Een grote grasspriet, een rode klaproos, twee gele paardenbloemen en wat witte kleine bloempjes.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik denk niet dat het genoeg is. De vaas is niet zo groot, maar dit is echt te weinig.’

‘Oké, dan zoek ik er nog meer.’ Sophie loopt snel een stukje verder langs het pleintje.

Daan gaat de andere kant op en speurt in het perk. Nog een paar bloemen erbij en dan kunnen ze het weer extra mooi maken in de Clubcamper. Dat vindt hij altijd leuk.

Met de geruite gordijntjes, de banken met dikke kussens en het grote bovenbed is de camper een heel gezellig clubhuis. Alle buurtkinderen uit de Allerleilaan komen er. Zijn tweelingbroer Luuk natuurlijk, en buurmeisjes Lotta, Sophie, Djayla, en Rayan. Samen zijn ze de Club van Allerlei. Ze spelen heel veel samen in de oude kampeerwagen die opa speciaal voor hen heeft neergezet aan de rand van het pleintje van de Allerleilaan. En ze beleven altijd wel iets.

Daan bukt om een roze bloempje te plukken, maar deinst ineens terug. In het donker onder de grote struik glimmen twee oogjes. Hij schrikt zich rot! Maar dan bedenkt hij zich en bukt snel om nog een keer te kijken. 'Bobby, ben jij dat? Bobby?'

Hij hoort geritsel en ziet aan de andere kant van het perk een kat uit de bosjes schieten. Het dier stuift zonder te kijken de straat over en springt in de struik in de voortuin van een huis. Nee, dat was Bobby niet. Hun Bobby is grijs met tijgerstrepen, deze kat was rood. Hè, jammer. Daan laat zijn schouders hangen en kijkt naar de vrolijk

gekleurde bloemen in zijn hand. Hij vindt ze ineens niet meer mooi. Hij zou ze het liefst weggooien. Stom onkruid. 'Ik ga naar de camper,' roept hij naar Sophie en rent hard weg.

Sophie kijkt hem verbaasd na. 'Wat heeft die nu ineens?' mompelt ze. Ze haalt haar schouders op en zoekt nog even verder. Maar ze is toch te nieuwsgierig. Wat was er ineens met Daan? Sophie plukt nog snel een blaasbloem, blaast de pluusjes weg en huppelt dan naar de camper aan de rand van het plein.

Als Sophie de camperdeur opentrekt, ziet ze meteen de verzamelde bloemetjes op de deurmat liggen. Het ziet eruit alsof ze zomaar zijn neergesmeten.

'Hé!' zegt ze een beetje boos terwijl ze het bosje voorzichtig weer bij elkaar pakt, 'heb jij de bloemen op de grond gegooit? Daan?'

Dan kijkt ze de camper rond. Op de bank ziet ze Daan zitten. Nou ja, eigenlijk ziet ze alleen zijn benen. Hij heeft zijn hoofd verstopt tussen de kussens en zijn benen steken eronderuit. Het ziet er raar uit. En een beetje verdrietig.

'Is er iets?' vraagt Sophie voorzichtig, terwijl ze op het hoekje van de bank gaat zitten. De bloemen legt ze voor zich op tafel. Er gebeurt niets. Zachtjes duwt ze tegen de kussens. 'Daan, wat is er?'

'Bwobbwieweh,' hoort ze tussen de kussens vandaan komen.

'Wat zeg je?'

Daan steekt zijn hoofd uit de kussens. Zijn gezicht is helemaal rood. Zijn ogen staan verdrietig. 'Bobby is weg. Al drie dagen.'

Even moet Sophie nadenken. 'Bobby? O, jullie kat? Is hij weggelopen?'

'Ja. Hij is wel vaker weggeweest, maar dan kwam hij na een nachtje meestal weer terug. Nu niet.' Daans stem trilt een beetje.

Sophie bedenkt wat ze kan zeggen. Maar dan horen ze gerommel aan de camperdeur. Dan een harde bonk. En dan giechelend 'Oepsie'.

'O nee,' kreunt Daan. 'Dat is Lotta.' Snel duikt hij weer weg tussen de kussens.

Sophie snapt het wel. Als je verdrietig bent, heb je niet zoveel zin in de drukte en het gedoe van de altijd vrolijke Lotta.

'GOEDEMIDDAAAA...' Lotta maakt het woord niet af. Ze klapt meteen haar mond dicht als ze Sophie hevig ziet gebaren dat ze stil moet zijn. Verbaasd kijkt ze naar de stapel kussens met Daans benen eronderuit. 'Wat is hier aan de hand?'

'Bobby is kwijt en daar is Daan verdrietig over.' Sophie klinkt serieus.

Lotta laat zich op een stoel zakken. 'Echt? Is jullie kat weg?'

'Al bhrie bhagen,' klinkt het tussen de kussens vandaan.

'Wat erg,' vindt Lotta. 'Maar hij komt vast snel weer terug, hoor.'

De berg kussens beweegt en Daans hoofd komt tevoorschijn.

'Ja, dat zegt iedereen. Maar hij is er nog steeds niet. En hoe krijgt hij dan eten? En drinken? En wat als hij zomaar de straat oversteekt en niet oplet?'

Daans stem klinkt steeds zieliger.

'Nou, katten zijn heel slim, hoor,' zegt Lotta.